CYMUN DEVELOPMENT SDN. BHD.

lwn.

SUPERMAX SDN. BHD.

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, SHAH ALAM
DATO' FAIZA TAMBY CHIK H
[COMPANIES (WINDING-UP) NO. 28-41-1994]
21 FEBRUARI 1995

UNDANG-UNDANG SYARIKAT: *Penggulungan - Permohonan di bawah s. 218(2)(a) Akta Syarikat 1965 - Penghakiman diperolehi di bawah A. 26A Kaedah-kaedah Mahkamah Rendah 1980 - Notis rayuan difailkan oleh responden tanpa permohonan untuk penggantungan pelaksanaan - Tiada tindakan diambil atas tuntutan balas responden - Samada penghakiman dipertikaikan secara bona fide - Samada responden mempunyai kes prima facie mengenai tuntutan balasnya - Notis permintaan ditinggalkan di pejabat perniagaan dan bukan di pejabat berdaftar bertentangan dengan s. 218(2)(a) - Samada permintaan salah di sisi undang-undang - Samada perintah penggulungan patut diberikan - Kaedah 194(1) Kaedah-kaedah (Penggulungan) Syarikat 1972.*

[English *Translation of Catchwords]*

COMPANY LAW: *Winding-up - Application under s. 218(2)(a) Companies Act 1965 - Judgment obtained vide O. 26A Subordinate Courts Rules 1980 - Notice of appeal filed by respondent without application for stay of execution - No action taken on respondent's counterclaim - Whether there was a bona fide dispute of the judgment - Whether respondent had a prima facie case on its counterclaim - Notice of demand left at the business address and not the registered address contrary to s. 218(2)(a) - Whether demand bad in law - Whether order for winding-up ought to be granted - Rule 194(1) Company (Winding-up) Rules 1972.*

Pempetisyen telah memperolehi penghakiman terhadap responden untuk jumlah sebanyak RM15,377.25 bersama bunganya di bawah A. 26A Kaedah-kaedah Mahkamah Rendah 1980 (KMR) pada 12 Mac 1993. Responden telah memfailkan notis rayuan pada 16 Mac 1993 terhadap hutang penghakiman itu tetapi telah gagal untuk memohon penggantungan pelaksanaannya. Seterusnya, notis permintaan di bawah s. 218 Akta Syarikat 1965 (Akta tersebut) telah dihantar ke alamat perniagaan responden menghendakinya menyelesaikan hutang penghakiman tersebut tetapi permintaan itu telah diabaikan dan pempetisyen telah membuat permohonan untuk penggulungan responden atas alasan tidak mampu untuk membayar hutangnya di bawah s. 218(2)(a) Akta tersebut.

Dalam perbicaraan untuk penggulungan, responden menafikan bahawa ia tidak mampu membayar hutangnya dan menegaskan di dalam afidavitnya bahawa ia mempunyai tuntutan balas terhadap pempetisyen berjumlah RM48,518.68 dan

pempetisyen hendaklah membuktikan dengan jelas bahawa responden tidak mampu. Selanjutnya, responden menekankan bahawa notis permintaan di bawah s. 218 telah dihantar ke alamat perniagaan dan bukannya ke alamat berdaftar responden bertentangan dengan peruntukan s. 218(2)(a) Akta tersebut. Oleh itu, permintaan tersebut adalah salah disisi undang-undang dan perintah penggulungan tidak patut diberikan.

Dari keterangan yang diberi, didapati bahawa responden tidak meneruskan tuntutan balasnya di Mahkamah Sesyen atas alasan bahawa pempetisyen tidak mempunyai apa-apa pembelaan kepada tuntutan balasnya dan walaupun pernyataan kewangan responden yang berakhir 31 Mei 1992 menunjukkan ia mencapai keuntungan sebelum cukai sebanyak RM285,182 tetapi dari bulan Jun 1992, responden telah berhenti berniaga.

Soalannya adalah samada responden dengan memfailkan notis rayuannya tanpa memohon satu penggantungan pelaksanaan boleh dianggap mempertikaikan hutang penghakiman itu secara *bona fide*, samada responden mempunyai kes *prima facie* mengenai tuntutan balasnya dan samada perintah penggulungan patut diberikan oleh Mahkamah.

Diputuskan:

[1] Hutang penghakiman itu diperolehi di bawah A. 26A KMR; iaitu satu penghakiman terus di mana Tuan Majistret dalam membenarkan tuntutan pempetisyen pada 12 Mac 1993 telah meneliti dan mempertimbangkan pernyataan pembelaan dan tuntutan balas responden. Tuan Majistret tersebut telah berpuas hati bahawa tiada isu atau soalan yang dipertikaikan yang patut dibicarakan. Sungguhpun Tuan Majistret sedar bahawa ada wujud tuntutan balas responden beliau telah tidak menggantungkan pelaksanaan penghakiman yang memihak pempetisyen. Oleh yang demikian, Mahkamah memutuskan bahawa tiada satu pertikaian yang *bona fide* terhadap tuntutan pempetisyen dibuat oleh responden.

[2] Oleh kerana tiada sebarang penggantungan pelaksanaan oleh Mahkamah bawah, di bawah A. 26A(3)(2) KMR dibuat dan tiada permohonan untuk penghakiman terus atas tuntutan balas responden dibuat di bawah A. 26A dilakukan maka tiada satu kes *prima facie* ditunjukkan di sini mengenai tuntutan balas responden itu.

[3] Tujuan keseluruhan permintaan atau tuntutan itu ialah memberi amaran kepada responden mengenai petisyen penggulungan itu. Dalam kes ini permintaan itu dibuat secara bertulis dan ditandatangani dengan menyebutkan jumlah sebenar kena dibayar. Walaupun permintaan itu ditinggalkan di pejabat perniagaan, ianya telah diterima oleh responden dan responden telah memasukkan memorandum kehadiran. Adalah nyata

daripada k. 194(1) Kaedah-kaedah (Penggulungan) Syarikat 1972 bahawa tiada sebarang ketidakadilan penting telah berlaku di sini disebabkan permintaan itu telah dihantar ke pejabat perniagaan.

[Perintah dipohon untuk petisyen penggulungan].

Cases referred to:
Re Yap Kim Kee & Sons Sdn. Bhd [1990] 2 MLJ 108 ***(dirujuk)***
Re Perusahaan Jenwatt Sdn. Bhd [1990] 2 MLJ 178 ***(dirujuk)***
Securicor (M) Sdn. Bhd. v. Universal Cars Sdn. Bhd. [1985] 1 MLJ 84 ***(dirujuk)***
Ng Ah Kway v. Tai Kit Enterprise Sdn. Bhd. [1986] 1 MLJ 58 ***(dirujuk)***
Re Mechanised Construction Pte Ltd [1989] 3 MLJ 9 ***(dirujuk)***

Legislation referred to:
Akta Syarikat 1965, s. 218(2)(a), (c)
Kaedah-Kaedah Mahkamah Rendah 1980, A. 26A, (3)(2), (5)(1)
Kaedah-Kaedah (Penggulungan) Syarikat 1972, k. 25(1), k. 194(1)

Bagi pihak pempetisyen - Benothini Bascaran; T/n. Murali b. Pillai & Assoc.
Bagi pihak responden - Y.S. Leong; T/n. Low Hop Bing, Koh Kong & Assoc.

PENGHAKIMAN

Faiza Tamby Chik H:

Dalam kes ini si responden berhutang dengan si pempetisyen sebanyak RM15,377.25 bersama dengan bunganya pada kadar 8% setahun daripada 3 Julai 1991 sehingga tarikh penghasilan. Jumlah itu adalah suatu hutang penghakiman dibawah A. 26A yang diperolehi si pempetisyen pada 12 Mac 1993 melalui Saman No. SI-52-567-91 di Mahkamah Sesyen di Shah Alam dihadapan seorang Majistret disitu. Saman itu diasaskan pada barang-barang yang telah dijual dan diserahhantar. Dalam afidavit pengarah urusannya bertarikh 29 Oktober 1994, si responden mengikrarkan bahawa ianya mempunyai tuntutan balas terhadap si pempetisyen sejumlah RM48,518.68; kerananya perintah penggulungan yang dipohon oleh si pempetisyen itu tidak sepatutnya dibuat sehingga tuntutan balas yang melebihi hutang yang dituntut didengar. Oleh hal yang demikian si responden menafikan bahawa ianya tidak mampu membayar hutangnya.

Dapat diperhatikan bahawa si responden adalah sebuah syarikat yang berniaga terutamanya dalam perniagaan sarong tangan getah dan ejen komisen. Dalam pernyataan kewangannya yang berakhir pada 31 Mei 1992 ditunjukkan bahawa ianya mencapai keuntungan sebelum cukai sebanyak RM285,182 (lihat ekshibit ST-4). Perlu diperhatikan juga bahawa daripada bulan Jun 1992 si responden telah berhenti berniaga dan daripada tarikh tersebut ianya telah tidak aktif lagi.

Dalam hujahnya di Mahkamah Peguambela bagi pihak responden menekankan bahawa notis permintaan (demand notice) di bawah s. 218 Akta Syarikat 1965 (Akta tersebut) telah dihantar ke alamat perniagaan bukannya ke alamat

berdaftar responden. Kerananya permintaan (demand) si pempetisyen itu tidak mematuhi secara ketat pada peruntukan s. 218(2)(a) Akta tersebut yang memerlukan meninggalkan dipejabat berdaftar responden permintaan itu. (Lihat kes *Re Yap Kim Kee & Sons Sdn. Bhd* [1990] 2 MLJ 108 dan kes *Re Perusahaan Jenwatt Sdn. Bhd* [1990] 2 MLJ 178). Jadinya hujah Peguambela itu, permintaan itu adalah buruk (bad) disisi undang-undang. Seterusnya Peguambela itu menghujahkan bahawa pihak pempetisyen hendaklah membuktikan dengan jelas bahawa pihak responden tidak mampu membayar hutangnya dan dalam menentukan samada syarikat itu adalah tidak mampu membayar hutangnya Mahkamah hendaklah mengambilkira tanggungan syarikat yang dijangkakan atau prospektif. (Lihat s. 218 (2)(c) Akta tersebut). Oleh sebab itu anggapan yang dibuat oleh Chan Hoong Mun, pengarah urusan si pempetisyen dalam perenggan 6.1 afidavitnya (lihat Lampiran (5)) adalah suatu salah anggapan kerana tidak ada sokongan keterangan langsung. Dalam kes *Securicor (M) Sdn. Bhd. v. Universal Cars Sdn. Bhd.* [1985] 1 MLJ 84 diputuskan bahawa:

> It is not the neglect to meet the demand of the creditor that gives the jurisdiction to the Court to order that the company be wound up but the inability of the company to pay its debts. It is the presumption arising from the neglect to meet the demand that gives the Court the jurisdiction. This presumption is rebuttable.

Dalam kes ini, hujah Peguambela itu lagi terdapat suatu tuntutan balas yang melebihi hutang terhadap si pempetisyen kerananya anggapan itu telah tersangkal.

Perkara yang perlu dipertimbangkan disini ialah adakah dengan memfailkan suatu notis rayuan pada 16 Mac 1993 terhadap hutang penghakiman itu tanpa memohon penggantungan pelaksanaannya sehingga kesaat ini boleh dianggap bahawa hutang penghakiman itu ditikaikan secara *bona fide* dan kerana itu perintah penggulungan tidak boleh dibuat (lihat kes *Ng Ah Kway v. Tai Kit Enterprise Sdn. Bhd.* [1986] 1 MLJ 58 dan *Re Mechanised Construction Pte. Ltd.* [1989] 3 MLJ 9) dan dalam suasana demikian jalan yang teratur bagi si pempetisyen adalah untuk memfailkan suatu tindakan sibil untuk menentukan tuntutan yang ditikaikan itu. Perlu diperhatikan bahawa hutang penghakiman itu diperolehi dibawah A. 26A Kaedah-Kaedah Mahkamah Rendah 1980; iaitu suatu penghakiman terus yang pada intinya beralaskan bahawa si responden tidak mempunyai pembelaan kepada tuntutan itu. Sayugia diingati bahawa Tuan Majisteret dalam membenarkan tuntutan si pempetisyen pada 12 Mac 1993 itu telah juga meneliti dan mempertimbangkan pernyataan pembelaan dan tuntutan balas bertarikh 4 September 1991 responden. Adalah jelas disini bahawa diperbicaraan di Mahkamah bawah itu Tuan Majisteret tersebut telah berpuas hati bahawa tiada isu atau soalan yang dipertikaikan yang patut dibicarakan atau kerana sesuatu sebab yang lain patut diadakan perbicaraan dan kerananya Tuan Majisteret tersebut telah memberikan penghakiman memihak si pempetisyen. Sayugia diingati juga bahawa Tuan

Majisteret sungguh pun sedar bahawa ada wujud tuntutan balas yang dibuat oleh si responden telah tidak menggantungkan pelaksanaan penghakiman yang memihak si pempetisyen. Lagi pun perlu diperhatikan disini bahawa si responden di Mahkamah bawah tidak meneruskan tuntutan balasnya atas alasan bahawa si pempetisyen tidak mempunyai apa-apa pembelaan kepada tuntutan yang dibuat dalam tuntutan balasnya itu. Dalam suasana keterangan sedemikian saya memutuskan bahawa tiada suatu tikaian yang *bona fide* atau suci hati terhadap tuntutan si pempetisyen itu dibuat oleh si responden. Seterusnya saya berpandangan bahawa oleh kerana tiada sebarang penggantungan pelaksanaan oleh Mahkamah bawah, dibawah A. 26A (3)(2) dibuat dan tiada permohonan untuk penghakiman terus atas tuntutan balas si responden dibuat dibawah A. 26A(5)(1) dilakukan maka tiada suatu kes *prima facie* ditunjukkan disini mengenai tuntutan balas responden itu.

Dalam kes ini si pempetisyen memohon penggulungan responden atas keadaan tidak mampu untuk membayar hutangnya dibawah s. 218(2)(a) Akta tersebut dan bukannya dibawah s. 218(2)(c) Akta tersebut. Disini si pempetisyen memfailkan permohonan penggulungan dengan meninggalkan suatu permintaan menghendaki responden membayar hutang penghakiman yang diperolehinya pada 12 Mac 1993 di pejabat perniagaan responden dan responden telah untuk tiga minggu selepas itu abai untuk membayar hutang penghakiman atau menjamin atau mengkompaun kepada pempetisyen bagi memuaskan hati pempetisyen secara munasabah.

Satu perkara yang disebut dibawah s. 218(2)(a) Akta tersebut adalah notis permintaan itu hendaklah ditinggalkan di pejabat berdaftar. Dalam kes kita permintaan itu ditinggalkan di pejabat perniagaan. Kerananya dikatakan permintaan itu tidak mematuhi secara ketat peruntukan tersebut. Akibatnya permintaan itu adalah buruk disisi undang-undang. Saya berpendapat tujuan keseluruhan permintaan atau tuntutan itu ialah memberi amaran kepada responden mengenai petisyen penggulungan itu. Dalam kes ini permintaan itu dibuat secara bertulis dan ditandatangani dan telah menyebutkan jumlah yang sebenar kena dibayar. Walaupun permintaan itu ditinggalkan di pejabat perniagaan, ianya telah diterima oleh responden dan responden telah memasukkan memorandum kehadiran (lihat Lampiran (4)). Lagi pun r. 25(1) Companies (Winding Up) Rules, 1972 telah dipenuhi (lihat Lampiran (11)). Adalah nyata daripada r. 194(1) Companies (Winding Up) Rules 1972 yang berbunyi:

> No proceedings under the Act or the Rules shall be invalidated by any formal defect or any irregularity, unless the Court is of the opinion that substantial injustice has been caused by the defect or irregularity, and that the injustice cannot be remedied by any order of the Court,

bahawa tiada sebarang ketidakadilan penting telah berlaku disini disebabkan permintaan itu telah dihantar ke pejabat perniagaan dan saya memutuskan sedemikian.

Atas alasan diatas saya memberi perintah seperti dipohon (PSP) (i)(ii)(iii) dan (iv) dalam petisyen penggulungan bertarikh 2 Jun 1994 di Lampiran (1).